

О најтежим и најгорим стварима се не прича

Живот је непредвидљиво путовање и не знамо куда нас све може одвести и колико нас странпутица, препрека и трња може срести на том путу и усмерити на погрешан правац.

Свако од нас пролази кроз разне животне околности, некада срећне, некада мање срећне. Најгоре су оне околности које нам нанесу толику бол да их не можемо ни изговорити. Оне живе у нама.

Постоје животне ситуације које нас доведу до крајњих граница издржљивости. Једноставно се десе неизлечиве туге, непремостиве боли. Бол, толико велика да тиња у дубини наше душе и да нас изједа као нека болест, подсећајући нас стално на своје присуство. Да рови по мислима, изазива сету, кајање, горчину, да нас наводи на плач, где сузе немају облик и не падају на површину, већ разарају сваки атом наше душе, парчајући срце на ситне комаде. Такве боли носимо дубоко у нама. На неки начин, чувамо их. Заливамо сузама тихо, насамо да их нико не примети и не осети.

Много је разлога што најтеже и најгоре ствари не делимо ни са ким. Неких се стидимо, неких се бојимо, неке су нам задале толики ударац да не можемо да им се супроставимо. Бојимо се неразумевања околине, осуде или још горе, оговарања. Јер често је туђа несрећа људима најбољи лек за властиту.

Док своју тајну држиш у свом срцу, држиш је у тамници, ако је неком откријеш, онда тај неко тебе држи у тамници. Ако сам не знаш чувати своје најцрње и највеће тајне, како мислиш да ти их неко други може сачувати?

Понекад помислим да та бол управља нама, контролише нас толико доминантно да и само сећање и помисао буде страх. Борба је велика. Животна, вечита. Не можемо прецртати нити гумицом обрисати оно што је било, што нам се десило. Боримо се, ћутањем, сами. И сазревамо. Учимо. Са неким тугама се мора живети.

Прекидам писање, не желећи да се ова моја бол разлије на овај папир.

Неира Хаџалић, VII₂

Шта се ти правиш важан

Град, школа, окружење... Све је ново.

Надао сам се да ће то бити моје ново лепо искуство. Нажалост... није! Почео је час. Отишао сам са родитељима до школе. Разредни старешина ме одводи до учионице, а тамо је одељење. Сви су у свом углу и ништа их не занима. Могао би ту и цео батаљон војске да уђе не би био примећен. Ја сам ушао, јавио се свима и представио се, ништа. Потпуно незаинтересовано су окренули главе и наставили да попут музичке плоче врте у круг и понављају све оно што су радили кад сам тек ушао. Први школски дан је завршен, на моју срећу и разочарање, јер сам провео цео дан са њима, а нисам никога упознао! Осећао сам се као мало дете које стоји крај игралишта и чека да га они, мало старији и искуснији, приме да се игра са њима.

Други дан, обукао сам се уобичајено, моју розе мајицу за коју сам мислио да је у тренду. Није, у овој школи која је попут пустиње у којој кад-кад дуне неки ветар и само мало помери песак који ипак ту остане, на истом месту, док не наиђе други ал' веома редак ветар и мало га мрдне, ништа није било модерно и све је увек било исто, установљено од стране бледе и потпуно исте масе. Чим сам ушао у школу сачекао ме је низ коментара и осуда, наравно. Мислио сам да се прикључим екипи дечака, али су ме само погледали и рекли ми да не покушавам да се правим важан, јер како они кажу имају методе да ме спрече ако ми падне на памет. Нисам баш најбоље разумео чиме сам изазвао те претње и коментаре. Трећи, а и сваки следећи дан који нам је још остао да завршимо осми разред пазио сам на поступке и покушавао да будем небитан!

И сад, као одрастао човек, примећујем да и сам постајем део локомотиве која руши све различитости и неуобичајености! Велике и све веће!

Причала ми је школска клупа

Још један досадан и напоран школски дан. Све је деловало тако исто, сасвим обичан дан. Сваки минут је пролазио као сат. Тако се то нама ученицима чини. Досадне и напорне лекције, исте табле, исти зидови, исти прозори, столице, клупе... клупе... Али клупе изгледа нису биле исте. Шта је то данас са њима? Изгледају нешто другачије.

Приђох својој клупи. Та стара, ружна, исписана клупетина, сва никаква, само што се није преполовила, али ипак некако привлачнија него раније.

„Опет ти?!“, повика она гласно.

„Ти говориш?!“, упитах је ја запрепашћено.

„Да, шта је ту чудно? Па и ти говориш такође, па се ја не чудим.“, љутито ће она.

Нисам могао да верујем. Не знајући шта да кажем, заћутао сам. Слушао сам ту стару дрвенарију.

„Мени није ни мало лако, само да знаш. Сваки дан ја трпим ваше тешке ствари, а и вас саме, на себи. Не могу више то да поднесем. За сваку вашу сузу ја знам разлог. Сваку вашу тајну знам, а ипак ћутим и ником ништа не говорим. Јесам ли заслужила да ми тако узвраћате?“, упитала ме је кроз сузе.

Остао сам без речи. Било ми је жао те јадне клупе. Она сада осећа толики бол само због нас ученика који јој наносимо зло. Зачуло се звоно и завршио се овај необични школски дан.

Даошао сам кући. Ушао сам у своју собу и легао. Размишљао сам о овом несвакидашњем разговору. Клупа је била у праву. Изгледала је као моја стара бака. Имала је дубоко урезане боре направљене нашим непромишљеним потезима окрутног шестара. Њене крхке ноге једва су подносиле терет који ми не примећујемо. Њено тромо тело подвргнуто нежељеним тетоважама издржавало је немилосрдне ударце које смо јој ми наносили. Ах, та јадна и стара клупа.

Иако је она предмет који никада и не примећујемо, сватио сам да и она има душу. Од тог тренутка бринем о „небитним“ стварима у свом окружењу. Оне нам пружају подршку у остваривању нашег успеха, а да ми то и не знамо. Стара и добра школска клупа... А столице?... Не бих волео да и оне проговоре. Сваки пут се најезим од помисли на то...